

JENNY COLGAN

**De kleine bakkerij
aan het strand**

Vertaald door Elise Kuip

Band 1

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2021 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036438865

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

© 2014 Jenny Colgan

© 2019, 2021 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: Little Beach Street Bakery

Vertaling: Elise Kuip

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

**Voor Anna-Marie Fourie, mijn dierbare
eerste lezer en vriendin die veel te ver bij me
vandaan woont en weet hoe het is om
te wachten tot iemand terugkeert van zee.**

*I wish I was a fisherman
Tumbling on the seas
Far away from dry land
And its bitter memories
Casting out my sweet line
With abandonment and love
No ceiling bearing down on me
'Cept the starry sky above
With light in my head
You in my arms
Woohoo!*

The Waterboys, 'Fisherman's Blues'

*Rise up rise up you fine young men
The ship she sails in the morn
Whether it's windy, whether it's cold, or
whether there's a deadly storm*

'Sir Patrick Spens',
Ca. veertiende eeuw, volksliedje

1

Jaren later, toen Polly als oude vrouw vele kilometers verderop woonde, bleek het moeilijk om uit te leggen hoe ze toen hadden geleefd. Op sommige dagen konden ze met de auto naar het vasteland, maar op andere moesten ze met de boot. Soms waren ze heel lang afgesloten van de buitenwereld en wist niemand precies wanneer of hoe dat zou veranderen; de getijdentabellen voorspelden alleen het getij, niet het weer.

‘Was het niet vreselijk om te weten dat je niet weg kon?’ vroeg Judith dan.

Polly herinnerde zich hoe de zon bij de aanhoudende vloed op het water schitterde en dacht aan het veranderende licht van de zon die onderging in het westen en het water een roze, oranje of paarse gloed gaf, waardoor je wist dat er weer een dag voorbij was waarop je niet van het eiland had gekund.

‘Nee, eigenlijk niet,’ antwoordde ze. ‘Het was heerlijk. Je kroop onder de dekens en maakte het jezelf gemakkelijk. Je was aangewezen op jezelf en de anderen op het eiland. Alles moest van de vloer en het was fijn als de stroom het nog deed, maar als die uitviel, ach, dat over-

leefde je ook wel. Achter elk raam brandden kaarsen. Het was knus.'

'Dat klinkt alsof het honderd jaar geleden was.'

Polly glimlachte. 'Ja. Maar zo lang geleden is het eigenlijk niet... Het voelt als gisteren. De plek waar je je hart plant, vergeet je nooit meer. Maar dat kwam natuurlijk allemaal veel later. Want in het begin was het inderdaad vreselijk.'

2014

Polly bladerde door de papieren in de glimmende map die ze haar hadden gegeven. Op de voorkant stond een heel mooi plaatje van een vuurtoren. Ze probeerde alles uit alle macht positief te blijven bekijken.

En de twee mannen in de kamer waren vriendelijk. Vriendelijker dan nodig; zo vriendelijk zelfs dat Polly zich door hun gedrag vreemd genoeg alleen maar rotter voelde. Ze voelde zich eerder schuldig dan boos of opstandig.

Ze zaten in de achterste kamer van het kleine kantoor in het verbouwde treinstation waar Chris en zij zo trots op waren geweest. Het schattige, charmante kantoortje had twee kamers en de kamer die ooit de wachtruimte was geweest had zelfs een oude, niet-werkende open haard.

Nu waren beide kamers een puinhoop: mappen stonden niet meer op hun plek, de computers waren verplaatst en overal lag papier. De vriendelijke mannen van de bank namen alles door. Chris keek chagrijnig toe en leek net een vijfjarig jongetje dat zijn lievelingsspeelgoed had moeten inleveren. Polly vloog door de kamer om de mannen te helpen en om de zoveel tijd wierp Chris haar een sarcastische blik toe

die ‘waarom help je mensen die ons kapot willen maken?’ betekende. Waarschijnlijk had hij een punt, maar ze kon het niet laten.

Later had Polly bedacht dat deze mensen daarom natuurlijk de opdracht kregen om zo vriendelijk te doen: zo hoopte de bank behulpzaam gedrag te stimuleren, confrontaties te vermijden en ruzies de kop in te drukken. Dat vond ze droevig, zowel voor haarzelf als voor Chris, en ook voor die vriendelijke mannen die dag in, dag uit getuige van andermans ellende waren. Het was niet hun schuld. Uiteraard vond Chris van wel.

‘Goed,’ zei de oudste van de twee mannen, die een tulband droeg. Op het puntje van zijn neus balanceerde een klein brilletje. ‘Bij een normale gang van zaken spreekt een rechter het officiële faillissement uit. Jullie hoeven niet samen naar de rechtbank; slechts een van de directeuren hoeft bij de zitting aanwezig te zijn.’

Bij het woord ‘faillissement’ kromp Polly ineen. Dat klonk zo definitief, zo serieus. Als iets voor domme popsterren en beroemdheden. Niet voor hardwerkende mensen zoals zij.

Chris snoof sarcastisch. ‘Ga jij maar,’ zei hij tegen Polly. ‘Jij bent dol op dat soort regeldingen.’

De jongere man keek Chris meelevend aan. ‘We weten hoe moeilijk dit is.’

‘O ja?’ antwoordde Chris. ‘Ben jij wel eens failliet gegaan?’

Polly keek weer naar de mooie vuurtoren, maar dat werkte niet meer. Ze probeerde ergens anders aan te denken. Ze bewonderde de prachtige tekeningen uit Chris’ portfolio die ze zeven jaar geleden aan de muur hadden gehangen, toen ze zich als optimistische twintigers in het kantoor hadden gevestigd om een succesvol grafisch ontwerp bureau te beginnen. Dankzij een aantal klanten van Chris’ oude werk hadden ze een vliegende start gemaakt en Polly had alle organisatorische werkzaamheden op zich genomen. Ze had nieuwe contacten geworven, non-stop genetwerkt en zijn ontwerpen verkocht aan allerlei bedrijven in Plymouth, hun woonplaats, en zelfs aan een paar in Exeter en Truro.

Ze hadden een heel minimalistisch, modern nieuwbouwappartement aan het water in Plymouth gekocht en waren naar de juiste restaurants en bars gegaan om te worden gezien en zaken te doen. Alles ging – een tijdlang – prima. Ze voelden zich rijzende sterren en vertelden graag dat ze een eigen bedrijf hadden.

Maar in 2008 brak de bankencrisis uit en werd het door nieuwe computertechnologieën makkelijker dan ooit om zelf beelden te bewerken en illustraties te maken. Nu bedrijven minder geld uitgaven aan uitbestedingen, reclamecampagnes en freelanceopdrachten en steeds meer door hun eigen werknemers lieten doen, was grafisch ontwerpen volgens Chris zwaar in het slop geraakt. Het werd nog wel gedaan, maar steeds minder door hen.

Polly had zich een slag in de ronde gewerkt. Ze was nooit gestopt met pitchen, deals sluiten, korting geven; ze had er alles aan gedaan om haar getalenteerde wederhelft opdrachten te bezorgen. Chris had zich echter compleet teruggetrokken en legde de schuld bij de wereld, die geen interesse meer had in zijn fantastische designwerk en gehandletterde teksten. Hij werd nors en gesloten, maar Polly had geprobeerd positief te blijven. Dat was knap lastig geweest.

Polly zou nooit aan iemand toegeven – durfde zelfs nauwelijks aan zichzelf toe te geven – dat het een opluchting was geweest toen het eindelijk zover was. Ze smeekte hem al tijden om het bedrijf op te doeken en een andere baan te zoeken, maar toen had hij haar ervan beschuldigd